

Neuse Gomes – Oorlog 'n held

Versleten en gebruikt,
betuig je de verjaarde zonde niet.

Je hebt gestaan op de treden.
Geknield om te bidden
voor je verleden.

Gestaan te midden van onmacht en onrecht.
Je pilaren naar beneden gehaald.
Je hebt gerend naar de toekomst en
hebt geprobeerd weg te rennen uit het heden.

Kun je verder knielen
dan je wreedheid was?
Kunnen je scheenbenen
harder breken
dan de bebloede harten
uit je verleden?

Je bent ter appèl geroepen
en riep jouw nummer af.
Wapen op de vlag.
Wapen je voor de macht.
Wapens in het land.

En het lood in de kogels
deed je zakken door je schoenen.
Voelde je die haat al bloeden?
Klodders ontstonden aan de horizon,
alwaar je hoopte op minder verdriet.

Kakofonieën van rouw en weemoed.
Heimwee naar diegenen
die alleen nog maar hun land bezetten,
te midden van de zes houten planken.

Jij slaapt voor nu
nog veilig in je bed,
maar die gedachten

doen je zonden branden.
Je rust ligt op een kussen
maar jij kan er niet bij.

Je ogen weigeren te sluiten
voor het onrecht
welke jij hen hebt
toegedaan.
Zak je al verder
door je knieën?
Durf je toe te geven aan
verzoening met je geweten?
Door net als toen,
heel even,
de grond te kussen
en te danken
~voor die geleende tijd
die jouw voorgangers
niet hebben mogen
spenderen.

Zak door je rug,
je heup,
je benen,
en je knieën.
Tot je echt niet
verder kunt.
Breek dan door
en
met je verleden,
door diep te gaan,
op rood te staan
en te bedelen om vergeving.

Oude man,
je bent oud maar niet wijs.
Je hebt je eigen lied gezongen.
Welnu bereid je voor
op de lege muzieknoden,
als dank voor je
jaren dienst.